

μάντευε ο φτωχός Μορισσό, τι συνέβαινε τότε. Πετούσε εκείνη σέ σφαι ες άγνωστες γι' αυτόν, σφαιρες μαζουρές, σφαιρες αιδής, ένφ έζεινος δίν μπορούσε να ξεκολληση απ' την πεζότητα της γης.

“Ο,τι ζητούσε η ψυχή της Λουκίας το εύρισκε στον Σεβριγιόν. Η μεγαλοφυία έχει μερικά δικαιώματα που δεν τ' έχουν οι κοινοί άνθρωποι. Και μπορούσε ο Μορισσό να κρίνει μία τέτοια καλλιτέχνηδα με τα κοινά κριτήρια; “Ω γιατί να βρεθη άνοιχτο αυτό τό γραφετό; Και γιατί να μην μπορούσε να καταπνίξη μία τόσο όλεθρα περιέργεια; Θά ήταν τόσο καλό να εξακολουθούσε να ζή ήσυχος και έχοντας έμπιστοσύνη στη γυναίκα του, χωρίς να ξεφύ, ένφ τώρα...

“Υστερα από τρεις μέρες ή κ. Μορισσό, έφερε στον κόσμο, ένα παιδί πέντε μηνών, νεζρό. Η γεννηση έγινε μία γλυκειά, ήλιολουστη μέρα, σαν έζεινες που βλέπει συχνά κανείς το φθινόπωρο στο, Μπίαροις. “Όταν τελείωσαν όλα, έζηθή ή κ. Μορισσό. Έμπηξε. “Ο γιατρός τον όδηγησε κοντά σ' ένα σωρό μπαρταζιών και εκεί ή κ. Μορισσό είδε τό φτωχό αυτό νεζρό πλάσμα. “Ήταν άγρόι. Τό ζύταξε πολλή ώρα. Δεν θά μπορούσε να καθορίση τό ασθήματα που έγγείματη την καρδιά του. “Αν ζούσε, ή μικρός αυτός νομίζοντάς τον πατέρα, θά ζητούσε έξ ένστικτόν τό χέρι του για να κίνη τά πρώτα βήματά του. Πώς να μην άποκριθή κανείς στην άθια αυτήν έμπιστοσύνη με όλίγη τρυφερότητα και στοργή. Και όμως δεν θά μπορούσε να τ' άγαπήση. “Έτσι λοιπόν ή μοίρα ή ή τύχη έφερε βολικά τά πράγματα.

Την άλλη μέρα, με πολλή προσοχή, ή κ. Μορισσό άπίθωσε μέσ σ' ένα τενεζεδένιο κουτί, ένα άλλο κουτί μισζοτών, στρομμένο με φύλλα βερβήνας τό δυστυχημένο αυτό πλάσμα. Γύρω απ' τό κουτί, έδεσε μία κορδέλλα από μενεξεδένιο μετάξι και ύστερα βγήκε διευθυμένο προς τό νεκροταφείο. “Ήταν μόνος. Κρατούσε τό κουτί χάτω από τό μπράτσο του και τό πνεύμα του ζολιμπούσε μέσ σ' έναν όρεισαν σκέψων. “Εφοδιασμένος με μιάν άδεια ένταφιασμού, παρέδωσε στον νεκροθάπτη, τό μικρό αυτό πρματάκι. “Υστερα, με μικρά βήματα, σοβαρός, μελαγχολικός, χαμένος στην μικροτητά του, επέστρεψε και ξαναπήρε την ταπεινή του θέσι κοντά στη γυναίκα του, κοντά στο πλάσμα αυτό με τη λαμπρή μοίρα, που μπορούσε τά πάντα να επιτρέψη στον άνάτο της, χωρίς να πάσχη να την άγαπά, χωρίς να μαδη καν έκείνη ότι τόξσε ή άντρας της...

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένα καλό μάθημα

Στ' αυτοκρατορικά άνάκτορα της Πετρούπολεως, ή Τσάρια Νικόλαος ή 1ος μιλούσε κάποτε πολύ δυνατά ένφ ή μέγας συνθέτης Λιστ έπαιζε στο πιάνο.

“Ο μέγας μουσικός ένοχληθείς από την αυτοκρατορική φλυαρίαν έσταμάτησε. Τόν έώθησαν άμέσως γιατί διέκοψε τη μουσική.

— “Όταν ή αυτοκρατορία όμιλει, όλοι όφείλουν να σιωπώνουν, είπε.

Θέλητρα και θέλητρα

“Όταν ή Όμπέρ ήτο διευθυντής του Κονσερβατοριάρου παρουσιάσαν μπροστά του για να τον εύχαριστήσουν για τό βαθμό που τους έβαλε δυο νέες που είχαν επιτύχει στους τελευταίους διαγωνισμούς για την “Όπερα—Κορίτσι και από τις όποιες ή μία δεν είχε καθόλου φωνή, άλλα ήταν όμορφη.

— Μην άνησυχείτε για τό μέλλον δεσποινίδες, είπε ή Όμπέρ. Θά επιτύχετε και ή δυο σας. Σεις, άγαπητό μου παιδί με τά θέλητρα της φωνής σας και σεις όμορφο μου κορίτσι με την φωνή των θέλητρώσας.

Κλεμανσώ και Παντρέφσκυ

“Ο διάσημος πιανίστας Παντρέφσκυ που είχε άντιπροσωπεύσει την Πολωνία στη διάσχεση της ειρήνης συναντάται στην αΐθουσα των συνεδριάσεων με τον Κλεμανσώ.

— Πέστε μου, κύριε, έρωτά ή τίγρις, είσθε ή ίδιος ή Παντρέφσκυ ή μεγαλύτερος σύγχρονος πιανίστας;

— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε.

— Και τώρα είσθε ύπουργός των Έξωτερικών της Πολωνίας;

— Ακριβώς.

— Τι άπογοήτευσις, είπε ή Κλεμανσώ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ. ΑΝΕΚΔΟΤΑ. ΑΣΤΕΙΑ

— “Ο άρραβωνιαστικός σου ξεφει την ήλικία σου;

— Ναί... Έν μέρει...

“Ο μαρξήσιος ντ' Λουβού έπειτα από μία παραυμένη και σπάταλη ζωή ένυμφεύθη μία γυναίκα για τη μεγάλη της προίκα.

“Όταν έγύριζαν από την έκκλησία όπου έγινε ή γάμος έκείνη δεν κού έκομψε ότι έγνώριζε τό παρελθόν του και ότι ήλπιζε ότι θά γίνη στο μέλλον φρόνιμος.

— Μάλιστα, κυρία, άπήνησε ή μαρξήσιος. Σας βεβαιώ ότι πρό όλίγου στην έκκλησία έξαμα την τελευταία μου κουταμάρα.

Στην όρα του λογαριασμού. Τό γρασόν, στον πελάτη.

— Μά, κύριε, αυτό τό χαρτονομίσμα είναι πολύ άνάχατο.

— Μήπως φαντάζεσαι πως ήταν περισσότερο καθαρό τό φαγητό που έφαγα;

Σέ μία οικογενειακή πανοίν κατά τό γεύμα. Φέρνουν μία πιπέλλα ραδίκια και ένας Γερμανός τ' άδειάζει όλα στο πιάτο του.

— Μά, κύριε, του λέει έκείνος που καθόταν πλάι του, μάς άρδουν κι' έμάς τά ραδίκια.

— “Ω, όχι όσο σ' έμένα, λέει ή Γερμανός.

Ένας γκρούμ στον ζύριό του.

— Πρό όλίγου ήσθε ένας κύριος και είπε ότι σας θέλει για να σάς σπάση τά μούτρα.

— Και τί του άπάντησες;

— “Ότι λυπούμαι πολύ, άλλα δεν είσθε εδώ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

“Ο καταρράκτης του Νιαγάρα (που θεωρείται ή μεγαλύτερος όλου του κόσμου) σχηματίζεται από τά νερά τριών μεγάλων λιμνών. Έχει πλάτος 311 του μιλίου, και πέφτει από ύψος 175 ποδών.

— Τό μεγαλύτερο άντρο του κόσμου είναι τό «Μαμμούθ» στην πολιτεία της Κεντούκης. Τό άντρον αυτό περιέχει, έκτός άλλων θαυμασιών πραγμάτων, και μία ύπόγειο λίμνη γεμάτη από ψάρια δίχως μάτια.

— Η μεγαλύτερα κοιλιάς του κόσμου είναι ή κοιλιάς του ποταμού Μισσισιπιά. Έχει έκτασην έπτά εκατομμύριον τετραγωνικών μέτρων, και καλλιεργουμένη θά μπορούσε να θείψη 200,000,000 ανθρώπους!

— Τό μεγαλύτερο ύδραγωγείο του κόσμου είναι της Νέας Υόρκης. Έχει μήκος 41 μιλίων και για την κατασκευή του έδαπανήθησαν πάνω από 12 εκατομμύρια και 500 χιλιάδες δολάρια.

— Η καλλιτέρα άπομιμής άρχαίου ελληνικού άρχιτεκτονικού έργου είναι τό περίφημον όφανοτροφεϊόν της Φιλαδελφείας.

— Στά Βουδδικά μοναστήρια του Τιβετ ζούν 16,000 καλόγηροι.

— Η άναλογία των σκύλων στην Άμερική είναι πνήντα πέντε στους χίλιους ανθρώπους.

— Ένα τηλεγράφημα διαβιβάζεται διά μέσον ενός καλωδίου μήκους 700 μιλίων έντός ενός δευτερολέπτου.

— Στό Λονδίνο κάθε χρόνο καταναλίσκονται 7 1/2 εκατομμύρια τόνοιο ζαρβούνο.

— Η Μεγάλη Ανατολική Σιδηροδρομική έταιρία κατασκευάζει στα έργοστάσια της, στην πόλη Στρατφόρ της Άγγλιας, μία άτιμομηχανή την έβδομάδα, ένα έμπορικό βαγόνι την ήμερα και ένα έμβατικό την ώρα. Άπασχολεί δέ δέκα χιλιάδες έργάτες.

— Η Γαλλία κατασκευάζει είκοσι έξη εκατομμύρια τενυάρια γάντια τό χρόνο εκ των όποιων εξαγει στο έξωτερικόν τά 8,000,000.

— Τόν περασμένο χρόνο τό άντικείμενα που ξεχάστηκαν στα διάφορα όχηματα στο Λονδίνο άντιπροσώπευαν άξίαν 20,000 λιρών.

